

Kiemelio pirmadieniai Nr. 11 (20). „Žmogeliukų emocijos“.

Kiekvienas žmogus yra kūrėjas ir visada unikalus. Vieni apie savo talentus žino nuo vaikystės, kiti atranda netikėtai. Toks talentas yra ir Darius Kairaitis.

Darius yra pasakęs – „kūryba yra galimybė kalbėti spalvomis ten, kur pritrūksta žodžių. Esu tapytojas iš Trakų, atradęs savo pašaukimą 2018 metais. Šis atradimas pakeitė mano gyvenimą ir tapo pagrindiniu keliu, kuriuo einu iki šiol“.

Jo paveiksluose neradite tradicinių peizažų ar portretų. Čia gyvena menininko sukurti personažai. Autorius juos vadina – „žmogeliukais“. Darius sako – „Nors mano „žmogeliukai“ atrodo nežemiški, jų istorijos yra tikros ir labai žmogiškos. Jie padeda man materializuoti tai, ką jaučiu, ką patyriau aš pats ar stebėjau aplinkoje. Kiekvienas paveikslas – tai sustabdyta emocija, kruopščiai suplanuota eskizuose ir perkelta ant drobės“.

D. Kairaičio darbai gerai žinomi ne tik Lietuvoje. Paveikslai yra radę savo namus Lenkijoje, Airijoje, JAV, Vokietijoje, Austrijoje, Liuksemburge ir kitose šalyse. Tai geriausias įrodymas, kad nuoširdus menas neturi sienų.

Kūrėjas dėkingas žmonai Editai, kuri palaikė jo aistrą pirmųjų žingsnių ir yra Dariaus artimiausia kritikė, įkvėpėja bei bendražygė.

Ar kelias į dailę, meną atsirado netikėtai – o gal kūrybinių užuomazgų reikia paieškoti dar mokyklos laikais? Mokykloje pamėgo braižyti. Jam labai patiko piešti draugų ir mokytojų šaržus. (Ne visi suprato jo meną) Ne sykį buvo gavęs pylos už tai. Darius pasakoja – „Namuose patiko perpiešti įvairių užsieninių muzikos grupių plakatus. Ypač „Metallicos“. Baigęs mokyklą mažiau stoti į Vilniaus Dailės akademiją, deja, nesulaukiau paskatinimo. Gal neturėjau pažįstamo

Labanaktukas

Įkvėpimas

dailininko, kuriuo žavėčiausi? Todėl stojau į Lietuvos muzikos ir teatro akademiją. Mokykloje kino ir teatro būrelį lankiau, vaidinau, renginius vedžiau – ko ne aktorius?! Pirmą etapą perėjau, o iš antro iškritau. Taip atsidūriau Vilniaus kultūros mokykloje, o netrukus ir Kryme. Buvau paimtas tarnauti į sovietų armiją. Ten piešiau karių albumus“.

Mano manymu tuščio namų sienos slegia. Norisi kažko originalaus, išskirtinio. Taip atsitiko ir Dariui. Kadaiše tuščioms savo buto sienoms jis norėjo nutapyti keletą paveikslų. Nusipirkę drobę, dažų, teptukų. Tačiau tapyba ne juokais įtraukė. Būdamas 48-

erių, niekada anksčiau netapęs visko išmoko pats. „Jaučiuosi kaip muzikos kūrėjas, kuris nepažįsta natų, bet gali kurti iš klausos“, – dabar taip apibūdina tapybą.

Ėmė eksperimentuoti su spalvomis ir pajuto, kad mažas dažų lašelėlis gali tapti visu spalvų vandenynu! Be galo susidomėjo impresionizmu, atrado savo dievaitį – Claude Monet. Darius sako – „Tai užtruko maždaug dvejus metus. Pamažu į paveikslus ėmiau žiūrėti kaip į meno žanrą. Iki tol jie man buvo tik sienų puošmenos. Supratau, kad tapybos priemonė gali būti ne vien teptukas, bet ir rankos, mentelė,

net skuduras. Dar supratau, kad iš paveikslų turi skliti jausmas. Man tai atrodo užvis svarbiausia“.

Taip netikėtai atsiranda „žmogeliukų“ tema. Menininkas pasakoja – „Šiuo metu jau turiu nutapęs septyniolika savų „žmogeliukų“ – taip vadina savo paveikslus. Dauguma jų gyvena savo gyvenimus ir kalba apie mane. Tarkim, paveikslas „Malonė“ idėja kilo iš juodų mano gyvenimo tarpsnių – norėjau pavaizduoti išėjimą iš tamsos į šviesą. Jūra, valtis, gili tamsa ir stovintis žmogeliukas. Turiu pripažinti, kad tie pirmieji mano žmogeliukai dar neturėjo tokio

emocinio užtaiso, bet istoriją jiems vis tiek norėjau sukurti – jei ne vaizdu, tai bent pavadinimu. Jis man be galo svarbus, nes parodo žiūrovui, kur žiūrėti, kad patirtų savų asociacijų.

Dėkoju, kad esate čia ir domitės mano kūryba. Linkiu gerų įspūdžių ir atradimų“.

Susitikti su menininku Dariumi Kairaičiu kviečiame 2026 m. rugsėjo 28 d., 18.00 Antikvariate – meno galerijoje „Kiemelis“. Iki pasimatymo!

Menas mus padaro geresniais.

Istorikas
Virgilijus Poviliūnas